

## Arrest

nr. 203 928 van 17 mei 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS  
Kolenmarktstraat 83  
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als*

*vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Verder geeft zij eveneens toe niet de volledige waarheid te hebben verteld bij haar eerste asielaanvraag.*

*In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen over haar verblijf in Somalië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze motieven bij arrest nr. X van 3 februari 2017.*

*Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een kopie van een 'death certificate' van 20 november 2014, een kopie van een 'killing report' van 'The Criminal Records Office Department', haar origineel Somalisch paspoort, haar Somalische identiteitskaart, haar identiteitskaart van de Verenigde Arabische Emiraten en een medisch attest van 02 juni 2017 waaruit blijkt dat zij type drie is besneden.*

*3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.*

*In zoverre verzoekster tijdens haar tweede en huidige asielaanvraag in haar verzoekschrift wijst op een aantal vaststellingen van de commissaris-generaal gedaan in het kader van haar eerste asielaanvraag,*

dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Met betrekking tot haar voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: "Voor wat betreft de door u toegevoegde kopij van een 'death certificate' dd. 20 november 2014 (stellend dat de dochter van uw tante, F.(...) O.(...) S.(...), naar het Madina Hospital werd gebracht met kogelwonden doch dat zij op 20 november 2014 zou zijn overleden), de kopij van een 'Killing report' van 'The Criminal Records Office Department' (met melding dat F.(...) O.(...) S.(...) gedood werd op 20 november 2014 door al shabaab terroristen), kan worden opgemerkt dat deze documenten bezwaarlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Vooreerst slaagt u er immers niet in de originele documenten ervan voor te leggen. U stelt dat deze documenten u per mail werden overgemaakt door uw man A.(...), hij heeft u de originele documenten niet gestuurd, het betreffen kleurenkopijen (cgvs p. 22-23). Bovendien werden het 'death certificate' en het 'killing report' respectievelijk reeds op 20 november 2014 en op 25 november 2014 afgeleverd, wat het des te opmerkelijker maakt dat u deze documenten pas voor het eerst na de negatieve beslissing van het CGVS dd. 18 juli 2016, met name in het kader van uw ingediende beroepsprocedure bij de RVV op 19 augustus 2016 overmaakt. Uw verklaringen hieromtrent – zijnde dat u nooit had gedacht deze nodig te hebben, u niet wist dat ze bestonden, uw advocaat u vroeg naar brieven die haar dood zouden kunnen bewijzen waarop u aan uw man vroeg of hij enige bewijzen kon bemachtigen, u niet wist dat iemand een 'death certificate' zou kunnen krijgen in Somalië, u dit enkel in andere landen verwachtte – weten niet te overtuigen (cgvs p. 22-23). Men kan logischerwijze verwachten dat een asielzoekster reeds bij aanvang van de door haar opgestarte asielprocedure alles in het werk zou stellen om haar aanvraag te ondersteunen met de nodige (originele) bewijsstukken. Het is dan ook bevreemdend dat u zelf aangeeft dat uw echtgenoot A.(...) zich – slechts na de negatieve beslissing die u van het Commissariaat had ontvangen - zou hebben gericht tot de man van F.(...) om de nodige bewijzen te verzamelen, waarop deze man stelde effectief reeds in het bezit te zijn van dergelijke documenten (cgvs p. 22-23). Hieruit blijkt duidelijk dat u zich nooit eerder had geïnformeerd omtrent mogelijke bewijsstukken ter staving van de door u beweerde moord op F.(...) O.(...) S.(...), wat verder in ernstige mate uw asielrelaas ondermijnt. Tot slot blijkt uit de informatie van het CGVS (zie administratief dossier) dat er geen waarde kan worden gehecht aan Somalische documenten. Door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, zou Somalië zelfs op de laatste plaats staan in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie administratief dossier). Gezien bovengenoemde argumentatie is de bewijswaarde van deze door u voorgelegde stukken aldus gering, neergelegde documenten moeten minstens ondersteund worden met geloofwaardige, overtuigende verklaringen, wat in casu allesbehalve het geval is.

Voor wat betreft uw originele Somalische paspoorten (XXX en XXX), uw Somalische identiteitskaart en uw identiteitskaart van de Verenigde Arabische Emiraten, deze documenten betreffen enkel persoonsgegevens en vormen gezien bovenstaande argumentatie geen nieuw element die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Betreffende het medisch attest dd. 02 juni 2017 waaruit blijkt dat u type drie bent besneden, uit het feit dat u een besnijdenis type III heeft ondergaan in het verleden, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Mogadishu, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement. Gelet op de voorgaande vaststelling is het betoog over de veiligheidssituatie en de verwijzing naar een artikel (stuk 3) in casu niet dienstig.

*Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking 28 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat er in de beschikking niet geantwoord is op een aantal elementen van het verzoekschrift. Verzoekende partij licht toe dat zij nog elke dag de gevolgen draagt van haar besnijdenis en dat zij zou willen overgaan tot een operatie voor reconstructie maar dat dit niet mogelijk is omwille van haar precair verblijf. Verzoekende partij besluit dat door de besnijdenis zij reeds slachtoffer is geworden van vervolging hetgeen door de Raad wordt erkend.

Betreffende verzoekende partij haar voorgelegde medisch attest als bewijs van haar besnijdenis, wijst de Raad er vooreerst op dat de besnijdenis van verzoekende partij niet wordt betwist. In de mate verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting wijst op de zware gevolgen van haar besnijdenis en de infibulatie en daar geen onderzoek naar gedaan is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij bij haar eerste vraag om internationale bescherming zelfs geen melding maakte van haar besnijdenis en zij zowel bij haar tweede vraag om internationale bescherming en tijdens haar gehoor met geen woord rept over de gevolgen maar niet verder gaat dan het neerleggen van een medisch attest. Hoe dan weerlegt verzoekende partij de grond in de beschikking waar niet waar als volgt wordt gesteld: *“Betreffende het medisch attest dd. 02 juni 2017 waaruit blijkt dat u type drie bent besneden, uit het feit dat u een besnijdenis type III heeft ondergaan in het verleden, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend.”*

*Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.*" Waar verzoekende partij verder stelt dat zij nog elke dag de gevolgen draagt van haar besnijdenis en dat zij zou willen overgaan tot een operatie voor reconstructie maar dat dit niet mogelijk is omwille van haar precair verblijf, merkt de Raad op dat de fysieke gevolgen/problemen die verzoekende partij ondervindt ingevolge haar besnijdenis en de reconstructie die zij wenst, gevolgen en de wens voor een reconstructie die zij voor het eerst aanhaalt in haar verzoekschrift, op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad merkt verder op dat voor de beoordeling van haar medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)"*. Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekende partij besluit dat door de besnijdenis zij reeds slachtoffer is geworden van vervolging hetgeen door de Raad wordt erkend. De Raad merkt op dat dit echter niet blijkt uit het bovenvermeld arrest nr. X van 3 februari 2017.

In de mate verzoekende partij zou menen dat in een andere dan haar eigen verzoek om internationale bescherming, dit wel het geval zou zijn, zoals zij stelt in haar verzoekschrift en daarbij verwijst naar een arrest van deze Raad, merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS